

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 24.5.2006
KOM(2006) 246 wersja ostateczna

KOMUNIKAT KOMISJI DO RADY I PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

Poprawa konsultacji w zakresie zarządzania rybołówstwem wspólnotowym

SPIS TREŚCI

1.	Wstęp.....	3
2.	Prognozowanie i zarządzanie wielkościami dopuszczalnych połowów	4
2.1.	Metody konsultacji i zapotrzebowanie na dane	4
2.2.	Obecna procedura.....	5
2.3.	Stanowisko zainteresowanych stron	6
3.	zalecenia na rzecz poprawy systemu.....	7
3.1.	Zmiana roku połowowego.....	7
3.2.	Zmiana harmonogramu oceny naukowej zasobów	7
3.3.	Aspekty związane z państwami trzecimi	8
3.4.	Wcześniejsze konsultacje z zainteresowanymi stronami UE na temat decyzji dotyczących zarządzania rybołówstwem	8
3.5.	Zmiana harmonogramu wniosków i decyzji legislacyjnych.....	10
3.6.	Oddzielenie rozporządzeń dotyczących kwot od innych instrumentów zarządzania	11
4.	Wniosek: Nowy harmonogram dotyczący debaty w zakresie zarządzania rybołówstwem	12

1. WSTĘP

W celu zapewnienia „szerokiego udziału uczestników sektora na wszystkich etapach polityki, od koncepcji do wdrożenia” (art. 2 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002), należy zmienić istniejące procedury w zakresie przyjmowania rocznych decyzji dotyczących zarządzania rybołówstwem wspólnotowym.

Wielkości dopuszczalne połowów dostępne dla rybaków Wspólnoty Europejskiej są zazwyczaj określane rocznie na spotkaniu Rady ds. Rolnictwa i Rybołówstwa, które odbywa się pod koniec grudnia. Przyjęte rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia następnego roku i obejmuje decyzje w zakresie określania całkowitych dopuszczalnych połowów (TAC) i kwot, którymi dysponują państwa członkowskie, dopuszczalnych poziomów nakładów połowowych według rodzaju narzędzi i według obszaru oraz niektórych środków technicznych dotyczących dopuszczalnych narzędzi połowowych, których należy używać podczas tego roku.

Decyzja Rady oparta jest na wniosku Komisji zgodnie z wymogami traktatów. Do chwili obecnej Komisja przedstawiała wniosek pod koniec roku, aby móc uwzględnić najnowsze opinie naukowe i techniczne. Harmonogram ten pozostawia bardzo niewiele czasu na podjęcie konsultacji z zainteresowanymi stronami.

Wyczerpanie wielu zasobów rybnych uczyniło niezbędnym przyjęcie środków ochronnych na większą skalę. Jedynie zmniejszenie TAC jest niewystarczające i wydaje się konieczne wprowadzenie pakietu środków obejmujących zarządzanie nakładem połowowym, środki techniczne i przepisy dotyczące kontroli i inspekcji. Określenie tych środków w krótkim czasie przewidzianym w rocznym wyżej opisanym procesie podejmowania decyzji wydaje się trudne.

Komisja przeprowadziła w 2005 r. nieformalny proces konsultacji z zainteresowanymi stronami i państwami członkowskimi na temat opracowania alternatywnych metod pracy w celu przygotowania decyzji dotyczących zarządzania rybołówstwem wspólnotowym. Chociaż wiele państw członkowskich zgodziło się na uwzględnienie zmian, większość z nich była niechętna zmianie okresu stosowania TAC. Komisja została poproszona o zbadanie możliwości otrzymania opinii naukowych na temat zarządzania rybołówstwem wcześniej w trakcie roku. Wiele państw członkowskich poparło Komisję we wcześniejszym zaangażowaniu się w dyskusje z Regionalnymi Komitetami Doradczymi związane z decyzjami dotyczącymi wielkości dopuszczalnych połowów. Jednakże niektóre państwa członkowskie uznały, że presja czasu związana z obecnym systemem przyczyniła się w sposób skuteczny do podjęcia decyzji.

Komisja podjęła już działania w celu zmniejszenia napływu decyzji dotyczących zarządzania rybołówstwem pod koniec roku. W 2005 r. Komisja przedstawiła odrębny i wcześniejszy wniosek dotyczący TAC w odniesieniu do połowów na Morzu Bałtyckim. Przeprowadzono dyskusje techniczne z państwami członkowskimi podczas całego roku w celu przygotowania decyzji dotyczących zarządzania nakładami, określania TAC i związanych z nimi kwestii. TAC w odniesieniu do gatunków głębinowych zostały już wyznaczone na okres dwóch lat w odrębnym rozporządzeniu.

Niezbędne są dalsze poprawki, umożliwiające w szczególności konstruktywną konsultację z zainteresowanymi stronami. Niniejszy dokument proponuje nowe metody pracy związane z przygotowaniem decyzji Rady dotyczących rocznych wielkości dopuszczalnych połowów i związanych z tym warunków we Wspólnocie. Celem jest poprawa procesu konsultacji z zainteresowanymi stronami, jak również lepsza koordynacja między Komisją, państwami członkowskimi i doradcami naukowymi w zakresie długoterminowych celów zarządzania rybołówstwem i sposobów osiągania tych celów przed przedstawieniem przez Komisję wniosków dotyczących rocznego zarządzania rybołówstwem. Harmonogram prezentacji wniosków Komisji zostanie także zmieniony, przynajmniej w części.

Wzmoczone konsultacje z zainteresowanymi stronami nie będą miały wpływu na prawo inicjatywy Komisji. Celem takich konsultacji jest zwiększenie wiedzy niezbędnej do przygotowania przez Komisję wniosku, po otrzymaniu opinii zainteresowanych stron.

2. PROGNOZOWANIE I ZARZĄDZANIE WIELKOŚCIAMI DOPUSZCZALNYCH POŁOWÓW

2.1. Metody konsultacji i zapotrzebowanie na dane

System doradztwa i zarządzania na rzecz zarządzania rybołówstwem na ogół wykorzystywany we Wspólnocie został opracowany w tym samym czasie, w którym opracowano wspólną politykę rybołówstwa, czyli we wczesnych latach 80. W tym okresie zasoby rybne nie były uważane za zagrożone i główny problem nie dotyczył przede wszystkim zapewnienia zrównoważonego rozwoju rybołówstwa, ale prognozy krótkoterminowych połowów, dokonywanych z każdego zasobu w celu ustanowienia krajowych kwot i udziałów zgodnie z zasadą „względnej równowagi”.

Opinie dotyczące krótkoterminowej „opcji połowów” przedstawione przez instytucje naukowe, takie jak ICES, odzwierciedlały tę koncepcję i byłyby one sformułowane z uwzględnieniem połowów zakładanych na stałym poziomie, tak długo jak wielkość zasobów nie spadła poniżej minimalny biologiczny poziom.

Wraz z opracowaniem ostrożnego podejścia w zarządzaniu rybołówstwem po przyjęciu porozumienia Narodów Zjednoczonych w sprawie osiadłych stad ryb w 1995 r., opinie dotyczyły największej wielkości połowów, które mogłyby być dokonane nie narażając w krótkim okresie czasu biomasy reprodukcyjnej, lub nie powodując śmiertelności połowowej, którą spowodowałyby w dłuższym okresie czasu zbyt wysokie ryzyko dla stad rozrodczych. W 2002 r. Wspólnota włączyła ostrożne podejście, jak również podejście ekosystemowe w zarządzaniu rybołówstwem do rozporządzenia ramowego dotyczącego wspólnej polityki rybołówstwa. Ponadto w 2002 r. Wspólnota zobowiązała się wraz z jej państwami członkowskimi do utrzymania i przywrócenia zasobów do poziomów umożliwiających produkcję najwyższego pozysku, zgodnie z planem realizacji przyjętym podczas światowego szczytu w sprawie zrównoważonego rozwoju w Johannesburgu w roku 2002.

2.2. Obecna procedura

Z różnych powodów metoda wspólnotowa zarządzania rybołówstwem, tradycyjnie oparta na krótkoterminowych prognozach, mimowolnie skomplikowała proces decyzyjny.

Po pierwsze, biorąc pod uwagę, że decyzje dotyczą raczej krótkiego niż długiego okresu, długoterminowe zarządzanie nie mogło być przedmiotem właściwych dyskusji. Sytuacja ta została uwzględniona w procesie reformy wspólnej polityki rybołówstwa, która dała podstawy prawne dla długoterminowego zarządzania¹.

Po drugie, podejście to stworzyło potrzebę możliwie najbardziej dokładnych prognoz krótkoterminowych. Oznaczało to, że oceny naukowe muszą być przedstawione pod koniec roku, aby najnowsze informacje z badań mogłyby być wykorzystane w procesie prognozowania.

Po trzecie, na ogół wysoki poziom połowów doprowadził do sytuacji, szczególnie w odniesieniu do gatunków dennych, w której duża część połowów dokonanych w roku składała się z narybku, który nie był dostępny dla połowów w poprzednim roku. Zwiększyło to konieczność wykorzystania do celów prognozowania badań „z ostatniej chwili”.

Po czwarte, w odniesieniu do kilku ważnych zasobów (np. zasobów dorsza na Morzu Północnym, w cieśninie Kattegat, Morzu Irlandzkim, Morzu Bałtyckim, gładzicy na w cieśninach Skagerrak i Kattegat, plamiaka na Morzu Północnym, sardeli w Zatoce Biskajskiej) jedynie niewielka część zasobów rybnych przetrwa z jednego na kolejny rok. Pociąga to niestabilność wielkości dopuszczalnych połowów z powodu znacznej zmiany poziomu migracji między latami. I tak na przykład, TAC w odniesieniu do plamiaka na Morzu Północnym zmieniły się średnio o 32 % każdego roku w okresie 1988-2005. Duże wahania wielkości dopuszczalnych połowów powodują problemy w zarządzaniu, zarówno w odniesieniu do rynku ryb i zatrudnienia rybaków.

Ta złożoność problemów doprowadziła do napiętego harmonogramu realizacji analiz naukowych i przyjęcia decyzji dotyczących zarządzania w odniesieniu do zasobów ryb dennych:

- we wrześniu zostają zakończone ostatnie badania, a dane analizowane są na pokładzie statków badawczych;
- na początku października zostaje zakończona ocena naukowa, a wyniki zostają przedstawione Komitetowi Doradczemu ds. Zarządzania Rybołówstwem Międzynarodowej Rady Badań Morza (ICES);
- pod koniec października ICES wydaje opinię swoim klientom, czyli Wspólnocie Europejskiej, Norwegii, Islandii, NEAFC i innym;

¹ Artykuł 5 i 6 rozporządzenia (WE) 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa. Dz. U. L 388 z 31.12.2002, str. 59.

- w listopadzie opinie naukowe są analizowane przez Komisję, która konsultuje również Komitet Naukowo-Techniczny i Ekonomiczny ds. Rybołówstwa oraz zainteresowane strony, oraz mają miejsce negocjacje z Norwegią i innymi państwami nadbrzeżnymi na temat wspólnego zarządzanymi zasobami;
- na początku grudnia Komisja przyjmuje wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie wielkości dopuszczalnych połowów, który jest przedmiotem dyskusji państw członkowskich, Regionalnych Komitetów Doradczych i zainteresowanych stron;
- w połowie grudnia Rada przyjmuje rozporządzenie.

W 2004 i 2005 r. Komisja rozpoczęła wczesne dyskusje (od początku roku) z państwami członkowskimi i zainteresowanymi stronami na temat wielu kwestii technicznych objętych rozporządzeniem w sprawie wielkości dopuszczalnych połowów. Podczas tych „początkowych” spotkań kwestie, takie jak środki techniczne, porozumienia dotyczące zarządzania nakładem połowowym oraz obszary zamknięte były szczegółowo analizowane. Proces ten ułatwił podjęcie decyzji dotyczących kwestii technicznych w 2005 r., szczególnie w odniesieniu do wdrożenia zarządzania nakładem połowowym.

2.3. Stanowisko zainteresowanych stron

Przeprowadzono konsultacje z Regionalnym Komitetem Doradczym ds. Morza Północnego na temat zmian w rocznym harmonogramie podejmowania decyzji. Przede wszystkim Komitet ten chce poświęcić więcej czasu na analizę warunków, na których można dokonywać TAC, szczególnie przejściowych środków technicznych i systemów zarządzania nakładem.

Komitet Doradczy ds. Rybołówstwa i Akwakultury stwierdził, że jest otwarty na zmianę harmonogramu przyjęcia rozporządzeń dotyczących wielkości dopuszczalnych połowów, jeżeli zmiany wprowadza się stopniowo. ACFA był przychylny wprowadzeniu średnioterminowych strategii (w szczególności w odniesieniu do różnic TAC wynoszących maksymalnie 15 %) i większemu zaangażowaniu zainteresowanych stron oraz ocenił, że w odniesieniu do niektórych zasobów opinie naukowe mogą być wymagane rzadziej, a kwoty ustalane na dłuższe okresy (tak dzieje się już w przypadku homara norweskiego i gatunków głębokowodnych). Podobnie jak Regionalny Komitet Doradczy Morza Północnego, ACFA wyraził przekonanie, że więcej czasu należy poświęcić na dyskusje na temat warunków dodatkowych TAC, takich jak środki techniczne i szczegóły dotyczące wdrożenia zarządzania nakładem. ACFA odrzucił podział rozporządzenia dotyczącego TAC i kwot na kilka tekstów oraz stwierdził, że przyjęcie przepisów pod koniec roku jest tak czy inaczej nie do uniknięcia.

ACFA jest gotowy do rozważenia możliwości zmiany harmonogramu na rok połowowy, aby rozpoczynał się on (powiedzmy) dnia 1 kwietnia zamiast 1 stycznia, ale zgodził się z Komisją stwierdzając, że będzie to możliwe, jeżeli inne państwa nadbrzeżne wyrażą zgodę na zmianę harmonogramu.

3. ZALECENIA NA RZECZ POPRAWY SYSTEMU

3.1. Zmiana roku połowowego

Obecnie TAC określa się na rok kalendarzowy od dnia 1 stycznia, zarówno w UE jak i w sąsiadujących państwach trzecich. Możliwe byłoby rozpoczęcie tego okresu zarządzania obejmującego dwanaście miesięcy od innej daty. Zmiana ta przyniosłaby pewne korzyści niektórym specjalnym zasobom, dla których sezon połowowy nie kończy się w sposób naturalny pod koniec roku kalendarzowego. Jednakże sezonowość wielu połowów jest tak różna, że w niektórych przypadkach rozwiązałyby to problemy, a w odniesieniu do innych połowów spowodowałyby nowe problemy. Należałoby zbadać, czy w celu osiągnięcia realnego ogólnego skutku nie należałoby raczej przyjąć różnych lat połowowych w odniesieniu do różnych zasobów. Rozwiązanie to pociągnęłoby za sobą znaczne koszty administracyjne. W związku z tym Komisja uważa, że jeżeli alternatywne rozwiązania dałyby podobny wynik, należałoby raczej uniknąć tej opcji w krótkim okresie.

3.2. Zmiana harmonogramu oceny naukowej zasobów

Komisja otrzymuje obecnie opinie od Komitetu Naukowo-Technicznego i Ekonomicznego ds. Rybołówstwa na podstawie ocen i opinii Międzynarodowej Rady Badań Morza. Opinie te wydawane są w dwóch różnych okresach:

- w czerwcu w odniesieniu do gatunków głębokowodnych zasobów na Morzu Bałtyckim i wielu zasobów śledzia i szprota;
- w październiku w odniesieniu do makreli, homara i najbardziej przydennych płastugokształtnych i wrzecionowatych.

Komisja rozpoczęła z ICES i STECF analizę tego, w jakim stopniu mogłyby one dostarczyć opinie na temat większej ilości zasobów raczej w czerwcu niż w październiku. W celu zagwarantowania spójności należy zapewnić, aby opinie dotyczące zasobów, które zostały złowione w łowiskach mieszanych były dostarczane w tym samym czasie. Uznaje się również, że wczesne dostarczenie opinii może w niektórych przypadkach prowadzić do mniej precyzyjnych prognoz, które jednak można zaakceptować. Komisja poprosiła także, aby od 2007 r. opinie były przekazywane wcześniej w ciągu roku.

ICES przeprowadza szczegółową ocenę sposobów zmiany harmonogramu ocen i opinii w celu dostosowania do potrzeb Komisji. Ocena ta obejmuje kwestie takie jak: konsekwencje wszelkich zmian w odniesieniu do utraty precyzji w odniesieniu do różnych zasobów, jeżeli opinia zostanie dostarczona wcześniej w ciągu roku do celów wieloletniej oceny i zarządzania; dostarczenie opinii o bardziej strategicznym znaczeniu; protokoły dotyczące uaktualniania nieplanowanych ocen i/lub opinii, jeżeli wobec nowych informacji wydanie ich jest konieczne; dostępność personelu naukowego niezbędnego do prawidłowego przeprowadzania procesu oceny w krótszym okresie czasu. Na podstawie tej oceny Komisja zawrze porozumienia z ICES dotyczące zrewidowanego procesu oceny obowiązującego od 2007 r.

W odniesieniu do opinii wydanej w 2006 r. ICES rozważy opracowanie procedury umożliwiającej pośrednie przekazywanie opinii, przewidując późniejsze udoskonalenia, opartych na najnowszych ocenach i opinii ACFM, jeżeli nowe informacje uzna się za wystarczające istotne, aby zmienić treść dostarczanych opinii. Jednakże w 2006 r. istnieje ważne ograniczenie: krajowe rybackie instytuty badawcze dostarczające dane i analizy potrzebne do prac ICES określiły znacznie wcześniej wykorzystanie środków; dostarczenie tych danych oraz zmiana już zaplanowanych spotkań wcześniej niż przewidywano będzie trudne.

3.3. Aspekty związane z państwami trzecimi

Obecnie decyzje dotyczące uzgodnień w zakresie zarządzania zasobami wspólnie zarządzanymi z Norwegią (dorsza Morza Bałtyckiego, gładzicy, czarniaka, śledzia i witlinka), normalnie zarządzanymi z innymi państwami nadbrzeżnymi (błękitek, atlantycko-skandynawski śledź, makrela) i środków przyjęte w NEAFC (gatunki głębokowodne, makrela, karmazyn,) będą podjęte w listopadzie. Zwyczajem jest określenie pakietu środków obejmujących uzgodnienia w zakresie zarządzania, takie jak TAC, środki techniczne, środki kontroli, transfery w celu zagwarantowania zarówno spójności biologicznej jak i równowagi politycznej.

Komisja rozpocznie rozmowy z innymi państwami nadbrzeżnymi dotyczące wcześniejszego przyjęcia tych decyzji. Pomimo, że niektóre z tych wspólnych decyzji uzależnione są od przekazania najnowszych informacji naukowych, nie dotyczy to wszystkich decyzji i można przewidzieć pewien zakres zmian.

3.4. Wcześniejsze konsultacje z zainteresowanymi stronami UE na temat decyzji dotyczących zarządzania rybołówstwem

Decyzje dotyczące zarządzania mogą być lepiej przygotowane, a konsultacje bardziej rozszerzone niż obecnie. Chociaż prognozy obfitości migrujących ryb mogą być dostępne pod koniec roku, niektóre ogólne cechy połowów, takie jak śmiertelność połowowa i nakład połowowy w stosunku do limitów zapobiegawczych, wymogi rynku i sektora lub interakcje między innymi gatunkami w danym połowie będą znane wcześniej. Można ulepszyć opracowywanie decyzji dotyczących zarządzania, jeżeli Komisja zaproponuje „zasady odłowu”, określające decyzje, które będą podjęte w odniesieniu do TAC. Takie zasady odłowu, które zostały już przyjęte przez Radę w ramach planów odbudowy i planów zarządzania dla poszczególnych zasobów mogą obejmować, np.:

- zasady dotyczące ustanowienia międzyletnich różnicowań TAC;
- zasady dotyczące ustanowienia obniżenia poziomu śmiertelności połowowej na zrównoważonym poziomie;
- dostosowania nakładu połowowego (dni przebywania na morzu) zgodnie z poziomem śmiertelności połowowej (udział ryb obecnych w morzu złapanych podczas roku).

Metody zarządzania oparte na „zasadach odłowu” mogłyby, zasadniczo, być rozszerzone na wszystkie zasoby objęte zarządzaniem rybołówstwa wspólnotowego. Dzięki temu podejściu można byłoby poświęcić więcej czasu na przedyskutowanie celów i środków niezbędnych do ich osiągnięcia. W czasie gdy ICES i STECF dokonywałyby oceny naukowej dokładnej ilości danych ryb, dyskusja nad zasadami zarządzania mogłaby być zorganizowana z zainteresowanymi stronami.

Idealnym rozwiązaniem byłoby przyjęcie takich zasad odłowu jako części rozporządzeń Rady dotyczących połowów i zasobów rybnych oraz aby wspomniane zasady były uaktualniane stosunkowo rzadko. Jednakże w krótkim okresie czasu Wspólnota powinna przedyskutować odpowiednie procedury określania TAC w odniesieniu do zasobów nieobjętych istniejącymi długoterminowymi planami.

Może to być osiągnięte w następujący sposób:

W pierwszej kolejności w kwietniu Komisja mogłaby przedstawić deklarację polityczną dotyczącą zamiarów w zakresie określania TAC na następny rok. Komisja przedstawiłaby we wspomnianej deklaracji swoją strategię i założenia robocze w kwestii zarządzania, oparte na tendencjach najnowszych opinii naukowych (np. przedstawionych w poprzednim roku). Przedstawiłaby ona cechy podejścia ogólnego, takie jak, np.

- (a) zobowiązanie do stopniowego rozwoju zasobów do najbardziej odpowiednich poziomów w celu zapewnienia zrównoważonej eksploatacji, zapewniając jednocześnie wysoki pozysk;
- (b) TAC i poziomy nakładu przewidziane na kolejny rok, które należy określić zgodnie z zasadami ustanowionymi w planach odbudowy i planach długoterminowego zarządzania, jeżeli one istnieją, lub biorąc pod uwagę zasadę, że śmiertelność połowowa nie powinna być większa dla zasobu, dla którego śmiertelność przekracza poziom pozwalający uzyskać wysoki długoterminowy pozysk;
- (c) identyczne traktowanie zasobów o podobnych poziomach wykorzystania lub uszczuplenia;
- (d) zasady dotyczące międzyletnich różnicowań TAC, z zastrzeżeniem specjalnych warunków, które mogą wymagać większych zmian dla specjalnych zasobów.

Komisja przedstawiłaby swoje podejście na praktycznych przykładach dla najważniejszych zasobów ryb komercyjnych, pokazując w jaki sposób można byłoby wyrazić to w TAC lub poziomach nakładu zakładając, że opinia naukowa na następny rok będzie taka sama jak opinia na obecny rok. (Komisja powinna zapewnić, aby w tekście znalazło się ostrzeżenie, że w niektórych przypadkach „przykłady” mogą w znacznym stopniu różnić się biorąc pod uwagę opinie naukowe, które zostaną wydane na temat np. ostatnich migracji zasobu).

W odniesieniu do zasobów już objętych istniejącymi planami odbudowy i zarządzania, ich TAC będą oszacowane w drodze automatycznego zastosowania przepisów w takich długoterminowych planach.

Ta deklaracja polityczna nie obejmuje stanowiska negocjacyjnego Komisji dotyczącego udziału Wspólnoty w regionalnych organizacjach rybackich.

W lecie odbyłaby się runda konsultacji z Regionalnymi Komitetami Doradczymi na podstawie deklaracji politycznej Komisji. Wzmocniłoby to proces wczesnego prognozowania oraz zainteresowane strony miałyby możliwość zaangażowania się w bardziej strategiczną debatę dotyczącą działalności połowowej. Debata polityczna mogłaby także mieć miejsce w Radzie w październiku, gdy Rada zostanie poproszona o komentarze na temat zaproponowanej przez Komisję strategii, z uwzględnieniem opinii Regionalnych Komitetów Doradczych.

3.5. Zmiana harmonogramu wniosków i decyzji legislacyjnych

Wnioski Komisji dotyczące rocznego zarządzania rybołówstwem nie muszą stanowić jednego pakietu obejmującego wszystkie zasoby.

Zasoby te, dla których prognozy zależą w dużym stopniu od najnowszych oszacowań naukowych (i inne zasoby, z którymi zostały one złowione) muszą być nadal przedmiotem badania pod koniec roku. Dla innych, dla których długość życia jest największa, decyzje mogą być podjęte wcześniej. Jeżeli zasoby nie są nadmiernie eksploatowane i wielkość zasobu jest na tyle duża, że umożliwia „przeniesienie” zasobu z jednego na kolejny rok, najnowsze dostępne badania dostarczają jedynie niewielu informacji na temat możliwości połowowych na następny rok. Wnioski mogą być składane wcześniej w trakcie roku, a decyzje podejmowane wcześniej w odniesieniu do zasobów, dla których śmiertelność połowowa jest niższa.

Komisja proponuje zatem następujące dwustopniowe rozwiązanie w celu przyjęcia decyzji dotyczących zarządzania rybołówstwem:

Etap 1 (czerwiec - październik)

- i) W odniesieniu do zasobów zarządzanych przez samą Wspólnotę i dla których opinie naukowe ICES dostępne są w czerwcu, Komisja będzie starała się uzyskać w czerwcu i lipcu opinię właściwych Regionalnych Komitetów Doradczych dotyczącą odpowiednich TAC. Następnie Komisja przygotuje wniosek dotyczący rozporządzenia na początku września. Rada byłaby w stanie przyjąć te TAC w październiku. Obecnie sporządza się osobny wniosek legislacyjny dla zasobów na Morzu Bałtyckim i dla gatunków głębinowych. Podejście to może być rozszerzone w przyszłości na zasoby pelagiczne zarządzane przez samą Wspólnotę i (z zastrzeżeniem osiągnięcia wcześniejszego porozumienia z innymi nadbrzeżnymi państwami) oraz na błękitka, makrelę i dzielone zasoby śledzia.

Etap 2 (październik - grudzień)

- ii) W odniesieniu do połowów „zależnych od poziomu migracji” (recruitment-dependent), tzn. z zasobów ryb dostępnych do łowienia w danym roku składających się z narybku, który niedawno do niego dołączył, niezbędnym byłoby określenie TAC po określeniu liczebności nowej klasy. Oznacza to, że przedstawienie wniosku Komisji nie może nastąpić przed wydaniem jesienią opinii ICES (obecnie w październiku, a być może wcześniej w przyszłości). Powoduje to niewielkie zmiany w harmonogramie dotyczącym wniosku Komisji (pod koniec listopada). Niemniej jednak wcześniejsze konsultacje zainteresowanych stron i Rady na podstawie deklaracji politycznej Komisji powinny ułatwić przeprowadzenie konsultacji z zainteresowanymi stronami jak tylko ostatnie opinie zostaną ogłoszone. Ostateczna wersja wniosku Komisji nie powinna kryć niespodzianek dla zainteresowanych stron. Ten drugi etap będzie także obejmował TAC, jak również tymczasowe stosowanie środków technicznych, wynikających z rocznych spotkań regionalnych organizacjach rybackich, takich jak NAFO, ICCAT, CCAMLR lub NEAFC.

3.6. Oddzielenie rozporządzeń dotyczących kwot od innych instrumentów zarządzania

Zainteresowane strony i państwa członkowskie stwierdziły, że włączenie zasad dotyczących ograniczenia nakładu połowowego do rocznego rozporządzenia dotyczącego zarządzania rybołówstwem utrudni proces negocjacji oraz że takie zasady powinny być przedmiotem odrębnego rozporządzenia.

Komisja wyraża zgodę, aby szczegółowe zasady dotyczące pomiaru, przekazania i monitorowania nakładu połowowego były przedmiotem niezależnego rozporządzenia. Określenie limitów nakładów połowowych jako takich musi nadal pozostać częścią rocznego procesu podejmowania decyzji.

Biorąc pod uwagę, że obecne zasady wspólnotowe dotyczące ograniczenia nakładu połowowego będą przedmiotem ponownej analizy w ramach oceny planu odbudowy dorsza przewidzianego pod koniec bieżącego roku, Komisja stwierdza, że należałoby poczekać do 2007 r. z propozycją nowego i odrębnego rozporządzenia dotyczącego zasad wspólnotowych w sprawie zarządzania nakładem połowowym.

4. WNIOSK: NOWY HARMONOGRAM DOTYCZĄCY DEBATY W ZAKRESIE ZARZĄDZANIA RYBOŁÓWSTWEM

W celu zwiększenia możliwości dialogu i dyskusji na temat zarządzania rybołówstwem wspólnotowym proponuje się następujący harmonogram:

Data	Działanie
Kwiecień	Komisja publikuje „deklarację polityczną” dotyczącą wyznaczenia wielkości dopuszczalnych połowów na kolejny rok. Rozpoczęty jest dialog z tym sektorem na temat kwestii politycznych i jest on prowadzony w ciągu roku. Obejmuje on dyskusje na temat zasady odłowu, TAC i poziomów nakładu oraz innych kwestii technicznych, takich jak zarządzanie nakładami.
Początek czerwca	ICES i STECF wydają opinię naukową dotyczącą niektórych zasobów (zwłaszcza zasobów Morza Bałtyckiego, gatunków pelagicznych i (co dwa lata) gatunków głębokowodnych).
Czerwiec- lipiec	Komisja odbywa konsultacje z Regionalnymi Komitetami Doradczymi na temat stosowania wspólnej polityki rybołówstwa w odniesieniu do zasobów, do których wydano opinię w ramach „grupy czerwcowej”. Odbywają się negocjacje z państwami trzecimi dotyczące wspólnego zarządzania zasobów pelagicznych, jeżeli państwa te wyrażają na nie zgodę.
Początek września	Komisja przedstawia wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie wielkości dopuszczalnych połowów w odniesieniu do zasobów, do których wydano opinię w ramach „grupy czerwcowej”.
Październik	Rada przyjmuje rozporządzenie dotyczące TAC w odniesieniu do zasobów, do których wydano opinię w ramach „grupy czerwcowej”. ICES i STECF wydają naukową opinię dotyczącą pozostałych zasobów. Dyskusje na temat możliwości w odniesieniu do polityki rybołówstwa i ostatnie opinie naukowe dotyczące opinii wydawanych w ramach „grupy październikowej” nadal odbywają się z zainteresowanymi stronami.
Listopad	Odbywają się negocjacje z Norwegią i innymi nadbrzeżnymi państwami dotyczące zasobów w ramach opinii wydanej przez „grupę październikową”. Komisja bierze pod uwagę wyniki dyskusji z Regionalnymi Komitetami Doradczymi na temat przygotowania drugiego wniosku dotyczącego wielkości dopuszczalnych połowów, który należy przedstawić pod koniec listopada.
Grudzień	Rada przyjmuje rozporządzenie dotyczące wielkości dopuszczalnych połowów mających zastosowanie do zasobów, do których wydano opinię w ramach „grupy październikowej”.
Styczeń	Rozporządzenia dotyczące wielkości dopuszczalnych połowów wchodzi w życie w następnym roku kalendarzowym